

saa ofte før kan jeg henvise til Enighed med det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), der før talte, i de allerfleste af de Betragtninger, han gjorde gældende. Heller ikke vi kunne lige saa lidt som nogen anden gaa med Glæde til Vedtagelse af et saadant Lovforslag, men kun med den største Beklagelse. Vi have længe været forberedte paa, at vi skulde laane; vi have ogsaa sluttet os til de Ønsker, der have været fremme om snart at faa Gælden konsolideret ved et fast Laan; men vi maa beklage, at Vilkaarene, der nu bydes os, ere saa ringe, som de i Virkeligheden ere. At vi maatte over til 4 pCt.s Typen, har i alle Tilfælde jeg længe været paa det rene med, og jeg har heller ikke hørt til dem, der mente, at vi derved kom til at staa ringere, derved bleve satte ned i anden Klasse af Laansøgere. Det er ikke det, der gør det. Det vilde vi blive nødt til. Kravene om højere Rente melde sig alle Steder. Men det, der er det beklagelige, det sørgelige, er den Kurs, vi have opnaaet. Jeg sætter den ikke i Forbindelse med Mangel paa Tillid til vore Forhold, men finder den udelukkende begrundet i Øjeblikket, det uheldige Øjeblik, som man, jeg kan ikke sige, har valgt, men hvor man har ment at være nødt til at tage dette Laan. Jeg giver det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds Ret i, at havde man valgt Tidspunktet for et Aar siden, vare Vilkaarene blevne bedre, men man vilde alligevel den Gang have sagt, at de vare daarlige. Jeg skal heller ikke komme ind paa en Kritik af det valgte Tidspunkt, det er saare vanskeligt at bedømme det og at sige, hvor Ansvaret ligger. Personlig kunde jeg have ønsket, at man havde fremmet hele vor Skattereform betydelig hurtigere og saa sat i Forbindelse med den det store Spørgsmaal om vore finansielle Forhold, vor Gæld og andre dermed beslægtede Spørgsmaal. Naar jeg siger, jeg kunde have ønsket dette, ligger der ikke deri nogen Bebrejdelse overfor dette høje Ting for, at Skattereformen ikke her er fremmet; men jeg maa have Lov til her at udtale en Beklagelse af, at ogsaa den som saa mange andre Lovforslag i en vistnok urimelig lang Tid har ligget i det andet Ting. Den kom i alt Fald herop uden at være underkastet saa store Forandringer, at disse havde kunnet kræve Maaneders Behandling. Nu er Øjeblikket forpasset. Laanebetingelserne ere fastslaaede, inden Skattereformen er bleven færdig, og der er intet ved det at gøre.

Det særlig beklagelige ved Laanet er jo Kursen. At den danske Stat faar en Kurs af smaa 93½ pCt. — idet der fra de

93½ pCt. maa trækkes Omkostningerne, 140,000 Kr. —, betyder i Virkeligheden, at den danske Stat faar mindre for sine Papirer end den private Laantager, der i Øjeblikket henvender sig til en dansk Kreditforening. Det er Sandheden, som man maa se i Øjnene. Ganske vist varer det, kan man sige, desværre ikke længe, før denne uheldige Kurs paa Statslaanet vil have den højst uheldige Indflydelse, at Kursen paa vore Kreditforeningspapirer vil vige; Statspapirene, som anses for de bedste, ville konkurrere med dem, og det vil ganske sikkert koste Landet adskillige Penge.

Naar den højtærede Finansminister i Forbindelse med Vilkaarene for dette Laan talte om Amortisationen og derunder ogsaa kom ind paa at tale om Fordelene ved til Amortisation at kunne opkøbe disse Obligationer og antydede en Gevinst derved, maa jeg sige, at denne Gevinst vil blive ganske overordentlig ringe. Jo lavere Kurs man slutter et Laan til, des ringere bliver den Fortjeneste, man kan faa ved Indkøb af egne Obligationer. Medens vi nu kunne faa en meget betydelig Fortjeneste ved at købe Obligationer fra de Laan, vi tidligere effektuerede til 3 og 3½ pCt., er det ganske klart, at her kunne vi ikke regne med nogen Fortjeneste af Betydning. Naturligvis, hvis vi indkøbe til Indfrielse Obligationer, der ellers skulde være betalte til Pari-Kurs, tjener man den lille Forskel, der er der; men man vil ikke kunne gøre den Forretning, man ellers har kunnet gøre, naar man har kunnet sige: I Dag sælger jeg en 3½ pCt.s Obligation til 97, og om nogle Aar køber jeg den tilbage til 90. Det bliver der ikke Tale om her; naar Laanet er stiftet paa et saa ugunstigt Tidspunkt, er der ingen Tvivl om, at en Bedring i de økonomiske Forhold vil drive Kursen op og altsaa formindske Muligheden for en Avance ad den Vej.

Jeg begyndte med at sige, at jeg som saa ofte før kan slutte mig til, hvad det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) sagde. Jeg vil gentage det til Slut med Henvisning til de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte med Ønsket om Forandring i Principperne eller Systemet i vor finansielle Styrelse, og det glædede mig at høre, at det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) i Virkeligheden gav denne Tanke sin Tilslutning. Jeg vil haabe, at den maa faa Tilslutning fra alle Sider. Det behøver jo slet ikke at betyde, at vi stoppe op med gode og fornuftige Foranstaltninger; men vi skulle i alt Fald holde